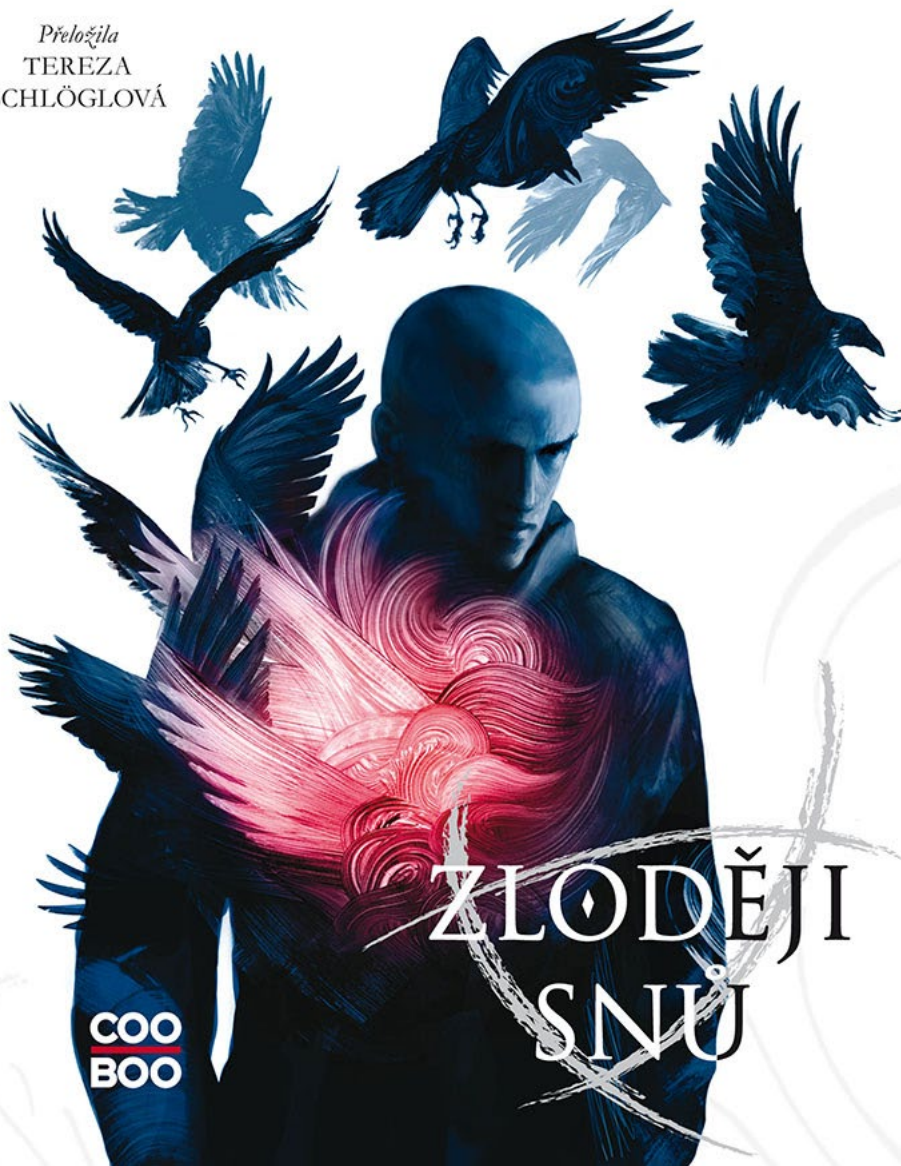

MAGGIE STIEFVATER

Přeložila
TEREZA
SCHLÖGLOVÁ

ZLODĚJI
SNŮ

COO
BOO

Zloději snů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Maggie Stiefvater
Zloději snů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZLODĚJI SNŮ

MAGGIE STIEFVATER

COO
BOO

Jackson
a všem jejím báuečným hodinám [sic]

Co kdybys spal
A co kdybys
Ve spánku
Snil sen
A co kdybys
V tom snu
Vešel do nebe
A tam utrhl neznámý a krásný květ
A co kdybys
Po probuzení
Držel ten květ v ruce
Pověz, co pak?

SAMUEL TAYLOR COLERIDGE

Ti, kdo sní v noci v prachem zanesených zákoutích svých myslí, se k ránu probouzejí a zjišťují, že to vše bylo nadarmo. Zato ti, kteří sní přes den, jsou nebezpeční, neboť mohou své sny s otevřenýma očima proměnit ve skutečnost.

T. E. LAWRENCE

Nemůžu vystát lidi, kteří mají doma psy. Jsou to zbabělci, co nemají dost kuráže pokousat lidi sami.

AUGUST STRINGBERG

PROLOG

Tajemství je zvláštní věc.

Existují tři druhy tajemství. Prvním z nich je tajemství, které každý zná, takové, k němuž je třeba alespoň dvou lidí. Jeden ho má. Jiný se ho nikdy nemá dozvědět. Další je nelítostný typ tajemství: to, co člověk tají sám před sebou. Každý den zůstávají tisíce příznání neprozrazená těm, kterým by měla být svěřena, a nikdo z těchto lidí neví, že jejich navždy nevyřešená tajemství nejsou ve své podstatě nic jiného než dvě stejná slova: *Mám strach*.

A pak existuje třetí druh tajemství, ten nejskrytější. Tajemství, o němž neví nikdo. Kdysi ho snad někdo znal, ale vzal si jej s sebou do hrobu. Nebo je to jen záhada pro zasvěcené, zbytečná a opuštěná, nenalezená, protože ji nikdy nikdo nehledal.

Občas, ve výjimečných případech, zůstane nějaké tajemství neodhalené, protože je příliš velké a lidská mysl jej nedokáže udržet. Je na ni moc podivné, moc obrovské, moc děsivé.

Některá tajemství máme ve svých životech my všichni. Buď něco tajíme, nebo je nám něco tajeno, jsme vědoucí, či nevědoucí. Tajemství a švábi – to jediné nakonec zbude.

Ronan Lynch měl ve svém životě všechny druhy tajemství.

To první se týkalo jeho otce. Niall Lynch byl chvástavý básník, ztroskotaný hudebník, okouzlující ztělesnění problémovosti, vyrostl v Belfastu, ale narodil se v Cumbrii a Ronan ho zbožňoval jako nic na světě.

Přestože byl Niall bláznivý mizera, byli Lynchovi bohatí. Nikdo nevěděl, čím se Niall živí. Často na několik měsíců kamsi zmizel, ačkoli těžko říct, jestli to souviselo s jeho zaměstnáním, nebo s tím, jaký to byl lotr. Pokaždé se vrátil s náručí darů, pokladů a nepředstavitelným množstvím peněz, avšak v Ronanových očích nebylo nic úžasnější než samotný Niall. Každé loučení působilo, jako by mohlo být to poslední, a tak byl každý návrat zázrakem.

„Když jsem se narodil,“ řekl jednou svému prostřednímu synovi Niall Lynch, „rozbil Bůh moji formu takovou silou, až se země otřásla.“

To byla samozřejmě lež. Jestliže Bůh totiž Niallovu formu opravdu rozbil, musel si o dvacet let později vyrobit její napodobeninu, aby vymodeloval Ronana a jeho dva bratry Declana a Matthewa. Trojice bratrů jako by pohlednému otci z oka vypadla, i když každý z nich lichotil jiné Niallově stránce. Declan uměl stejně jako otec uchvátit celé místnosti a potřást jí rukou. Matthew měl kudrnaté vlasy protkané Niallovým šarmem a humorem. A Ronan byl vším, co zbylo: žhnoucí oči a úsměv stvořený do války.

Z jejich matky nebylo v žádném z nich skoro nic.

„Opravdové zemětřesení,“ doplnil Niall, jako by ho o to někdo požádal – a protože to byl on, nejspíš se to skutečně stalo. „O síle čtyři celá jeden stupeň Richterovy stupnice. Kdyby bylo slabší, forma by jen popraskala, ale nerozlomila by se.“

Tenkrát Ronan netíhl k důvěřivosti, což ovšem ničemu nevadilo, protože jeho otec chtěl, aby ho zbožňoval, ne aby mu věřil.

„A ty, Ronane,“ řekl Niall. Ronanovo jméno pokaždé vyslovil jinak než ostatní slova. Jako kdyby se až do poslední chvíle

chystal říct něco úplně jiného – třeba *nůž* nebo *jed* nebo *pomsta* –, ale nakonec to prohodil za Ronanovo jméno. „Když ses narodil ty, říční koryta vyschla a dobytku po celém okrese Rockingham tekly z očí krvavé slzy.“

Tenhle příběh odvyprávěl víc než jednou, avšak Ronanova matka Aurora trvala na tom, že je lživý. Pověděla Ronanovi, že když přišel na svět, rozpukly na všech stromech květy a havrani ve městě Henrietta se smáli. Když se jeho rodiče handrkovali o to, která z verzí jeho narození je ta pravá, Ronan nikdy nepoukázal na to, že by mohly být pravdivé obě dvě.

Declan, nejstarší z bratrů Lynchových, se jednou otázel: „A co se stalo, když jsem se narodil já?“

Niall Lynch se na něj podíval a pronesl: „Nevím. Nebyl jsem u toho.“

Pokaždé když Niall řekl *Declane*, znělo to, že chtěl od začátku říct jen *Declane*.

A pak Niall opět na měsíc zmizel. Ronan využil příležitosti k tomu, aby prohledal Stodoly, což bylo pojmenování rozlehlého statku Lynchových, pod nímž jej všichni znali, a našel důkazy toho, odkud pocházejí Niallovy peníze. Nenašel žádná vodítka, která by mu něco prozradila o otcově práci, objevil však zažloutlý novinový výstřižek uložený v rezavějící kovové skříňce. Byl z roku otcova narození. Stroze informoval o zemětřešení ve městě Kirkby Stephen, které bylo cítit v oblastech severní Anglie a jižního Skotska. Čtyři celá jedna. Při slabším otřesu by se forma nerozlomila, jen by popraskala.

Té noci se Niall vrátil domů za tmy, a když se probudil v malé, bíle vymalované ložnici, uviděl, že nad ním stojí Ronan. Ve svitu ranního slunce vypadali oba sněhobíle jako andělé, což

byla sama o sobě z většiny lež. Niall měl tvář potřísněnou krví, k níž lnuly modré okvětní lístky.

„Zrovna se mi zdálo o dni, kdy ses narodil,“ pronesl Niall. „Ronane.“

Otřel si krev z čela, aby Ronanovi ukázal, že pod ní není žádná rána. Okvětní lístky lapené krví měly tvar drobných hvězdiček. Ronana ohromovalo, jak jistý si je tím, že pocházejí z otcovy mysli. Nikdy si nebyl ničím jiným víc jistý.

Svět se rozevíral a rozpínal, náhle neohraničený.

Ronan mu pověděl: „Vím, odkud máš ty peníze.“

„Nikomu to neříkej,“ odvětil otec.

Tohle bylo to první tajemství.

To druhé tajemství se skrývalo dokonale. Ronan jej nikdy nevyšlovil. Ani si jej nepomyslel. Nikdy písničky druhého tajemství, které tajil sám před sebou, nedodal text.

Pořád ale tiše hrála v pozadí.

A pak je tady taky tohle: o tři roky později se Ronanovi zdálo o autu jeho kamaráda Richarda C. Ganseyho III. Gansey v něj vkládal plnou důvěru ve všech ohledech, ne však když šlo o zbraň. Nikdy by mu nesvěřil zbraň ani své pekelné camaro, ročník '73 s černými pruhy po stranách. V bdělém stavu se Ronan nikdy nedostal dál než na sedadlo spolujezdce. Když Gansey odjel mimo město, klíčky si vzal s sebou.

Ale v Ronanově snu Gansey nebyl, zato camaro ano. Stálo přichystané na svažujícím se rohu opuštěného parkoviště, v dálí za ním se tyčily namodralé přízraky hor. Ronanovy prsty obtočily kliku dveří na straně řidiče. Zkusil za ni zabrat. Tiskl ji pouze snovou silou, dostatečně velkou jen na to, aby díky ní udržel představu, v níž dveře otvírá. To stačilo. Ronan se uvelebil na

sedadle řidiče. Hory i parkoviště byly součástí snu, ale to, jak vnitřek auta voněl, pocházelo ze vzpomínky: benzínem a viny-lem a koberečky a roky, které o sebe s hrčením třou.

Klíčky jsou uvnitř, pomyslel si Ronan.

A byly.

Pohupovaly se v zapalování jako kovová jablíčka a Ronan je dlouhou chvíli podržel v mysli. Přesouval je ze snu do paměti a zase zpátky a pak je sevřel v dlani. Ucítil v prstech měkkou kůži a ošoupané rohy klíčenky, chladivý kov kroužku a klíče od kufru, tenký a ostrý příslib klíčku zapalování.

Pak se probudil.

Když prsty rozevřel, ležely mu klíče na dlani. Ze snu do skutečnosti.

To bylo jeho třetí tajemství.

Teoreticky vzato Blue Sargentová nejspíš jednoho z těch kluků zabije.

„Jane!“ ozvalo se podél svahu křiknutí. Bylo mířené na Blue, přestože Jane nebylo její pravé jméno. „Pospěš si!“

Jakožto jediná členka rodiny jasnovidců postrádající věstec-ké nadání si mockrát poslechla výklad své budoucnosti a zas a znova slýchala, že zabije svou pravou lásku, pokud se ji rozhodne políbit. Kromě toho jí bylo předpovězeno, že se právě le-tos zamiluje. A k tomu všemu Blue i její nevlastní teta a jasno-vidka Neeve spatřily v dubnu jednoho z chlapců, jak kráčí po neviditelné stezce mrtvých, což znamená, že má dotyčný během následujících dvanácti měsíců zemřít. Dohromady to dávalo dost hroživou rovnici.

Právě teď vypadal tenhle konkrétní chlapec, Richard Campbell Gansey III., docela nezabítený. Ve vlhkém vánku na širokém vrcholku zelenajícího se kopce v sytě žluté polokošili, jejíž látka se mu vlnila na hrudi, a olivově zelených šortkách, které pleskaly o božsky opálené nohy. Kluci jako on neumírají, jsou proměněni v bronz a postaveni před vchody do městských knihoven. Natáhl ruku k Blue, která šplhala od auta do kopce, a jeho gesto půso-bilo spíš, jako by se snažil řídit provoz než nabídnout podporu.

„Jane. Tohle musíš vidět!“ Jeho hlas byl nasáklý medovým přízvukem člověka z virginské rodiny, která už po generace oplý-vá bohatstvím.

Zatímco se Blue potácela do kopce s velkým dalekohledem na rameni, v duchu si prověřila, jak velké nebezpečí v tuhle chvíli hrozí: *Jsem do něj už zamilovaná?*

Gansey chvatně seběhl z kopce, aby si od ní dalekohled vzal.

„Není tak těžký,“ řekl jí a dlouhými kroky vyrazil zpět tam, odkud přišel.

Nemyslela si, že je do něj zamilovaná. Ještě to nikdy předtím nezažila, ale byla si vcelku jistá, že kdyby byla zamilovaná, tak to pozná. Před létem měla sice vidění, v němž ho políbila, a něco takového si pořád dokázala docela snadno představit, ale její rozumnější já, které obyčejně bylo jejím jediným já, se domnívalo, že spíš než s vykvétajícími city to souvisí s tím, že má Richard Campbell Gansey III. pěkné rty.

Každopádně, jestli si osud myslel, že jí může nadiktovat, do koho se zamiluje, pak se šeredně mýlil.

Gansey dodal: „Čekal bych, že budeš silnější. Nemají mít feministky velké svaly?“

Jednoznačně do něj není zamilovaná.

„Že se směješ, když to říkáš, ještě neznamená, že je to vtipné,“ opáčila.

V rámci nejnovějšího kroku na své cestě k vypátrání velšského krále Owena Glendowera žádal Gansey vlastníky místních pozemků o povolení na ně vstoupit. Všechny se nacházely na henriettské energetické linii – dokonale rovné spojnici spirituálních míst, kterou protéká nadpřirozená energie – a obklopovaly Borovodí, tajuplný les, který leží po obou stranách linie. Gansey byl přesvědčený, že se Glendower ukrývá někde v Borovodí, kde prospal celá staletí. Tomu, kdo ho probudí, prý splní přání – a Blue na to poslední dobou hodně myslela. Připadalo

jí, že Gansey jako jediný z nich splněné přání opravdu *potřebuje*. Ne že by tedy věděl, že má být za pár měsíců mrtvý. A ne že by se mu to ona chystala říct.

Jestli Glendowera najdeme včas, pomyslela si Blue, určitě se nám podaří zachránit Ganseymu život.

Po příkrém svahu vystoupali na rozlehlý, trávou porostlý hřeben, jenž se klenul nad zalesněným úpatím. Daleko a hluboko pod nimi ležela Henrietta, město ve státě Virginie. Obklopovaly ji pastviny poseté statky a dobyt看, drobné a úhledné jako modelová hrací železnice. Všechno kromě namodralého pohoří, jež se tyčilo k nebi, bylo zelené a rozechvělé horkým letním vzduchem.

Avšak chlapci se nekochali výhledem. Stáli v kruhu těsně u sebe: Adam Parrish, vyhublý a upravený, Noah Czerny, rozmazaný a nahrbený, a Ronan Lynch, dravý a temný. Na Ronanově potetovaném rameni seděl jako na bidýlku jeho ochočený havran Motorovka. I když se ho držela opatrně, po obou stranách ramínka Ronanova černého tílka byly tenké škrábance od pařátků. Všichni koukali na cosi, co Ronan držel v rukou. Gansey přezíravě odhodil dalekohled do měkké, divoce rostoucí trávy a přidal se k nim.

Adam do kroužku pustil taky Blue a jejich oči se přitom krátce setkaly. Rysy jeho tváře ji jako pokaždé zaujaly. Nečinily ho tradičně pohledným, ale zato velmi zajímavým. Měl výrazné lícní kosti a zapadlé oči, typické pro obyvatele Henrietty, ale v jeho podání působily jemněji. Vypadal díky nim trochu neobvykle. Trochu neproniknutelně.

Vybrala jsem si tobhle, Osude, pomyslela si urputně. Ne Richarda Ganseyho III. A ty mi nemůžeš poroučet.

Adamova ruka ji lehce pohladila po holém lokti. Ten dotyk byl zašeptáním v jazyce, který Blue neovládala moc dobře.

„Otevři ho,“ poručil Ronanovi. Jeho hlas zněl pochybovačně.

„Pán je nevěřící Tomáš,“ ušklíbl se Ronan, ale ne moc jedovatě. Model letadélka v jeho dlani měřil na šířku stejně jako jeho prsty. Bylo vyrobené z jednobarevného, bílého plastu a postrádalo jakýkoli detail, což působilo skoro směšně: věcička ve tvaru letadélka. Ronan odklopil kryt, pod nímž by obvyčejně byly baterky. Nic pod ním nebylo.

„Takže to není možné,“ prohlásil Adam. Odcvrkl kobyliku, která mu přistála na límci. Zbytek skupinky ho pozorně sledoval. Od chvíle, kdy před měsícem uzavřel tu zvláštní rituální dohodu, pečlivě pozorovali každý jeho pohyb. Pokud si Adam zvýšené pozornosti všiml, nedal to nijak najevo. „Bez baterek a motoru nepoletí.“

Teď už Blue došlo, co ta věcička je. Ronan Lynch, strážce tajemství, protivník lidí, ďábelský chlapec, jim všem už dřív řekl, že si dokáže přinést věci ze svých snů. Příklad číslo jedna: Motorovka. Ganseyho to nadchlo, protože je typ člověka, který sice ne všemu věří, ale rád by věřil. Zato Adam, který se v životě dostal tak daleko jen proto, že zpochybňuje každou pravdu, která je mu předložena, chtěl vidět důkaz.

„Bez baterek a motoru nepoletí,“ napodobil Ronan Adamův slabý henriettský přízvuk vysokým hláskem. „Noahu, ovládač.“

Noah zapátral v husté trávě po dálkovém ovládní. Stejně jako letadélko bylo bílé a lesklé se zaoblenými rohy. Noahova ruka, jež jej držela, se zdála být dost pevná. Ačkoli byl už pěkně dlouho mrtvý a správně by měl vypadat mnohem víc jako

duch, pokaždé když se nacházel na energetické linii, vypadal poměrně živě.

„Co se má dovnitř dát, když ne baterka?“ zeptal se Gansey.

Ronan řekl: „Nevím. Ve snu tam byly malé výbušné rakety, ale vypadá to, že v něm nezůstaly.“

Blue utrhla z dlouhých stonků jedné z travin pár klasů. „Na.“

„Dobrý nápad, červíku.“ Ronan je napěchoval do letadélka. Sáhł po dálkovém ovládní, ale Adam byl rychlejší, popadł ho a zatřásl s ním u ucha.

„Vždyť to nic neváží,“ řekl a upustil ovladač do Blueiny nastavené dlaně.

Opravdu je hrozně lehoučký, pomyslela si. Měl pět malých bílých tlačítek: čtyři poskládaná do tvaru kříže a jedno, které bylo zasazené o kousek vedle. Blue to páte tlačítko připomínalo Adama. Pořád slouží stejnému záměru jako zbylá čtveřice. Ale už k těm ostatním nemá stejně blízko.

„Bude fungovat,“ řekl Ronan, vzal si ovladač a předal letadélko Noahovi. „Fungoval ve snu, takže bude fungovat i teď. Zvedni ho výš.“

Noah, s rameny stále nahrbenými, nadzvedł maličký model, který držel palcem a ukazováčkem, jako by se chystal hodit tužkou. Blue na prsou cosi předlo vzrušením. Bylo nemožné, aby si Ronan to bílé letadélko vysnil. Ale na druhou stranu už byla svědkem spousty nemožného.

„Kerabu,“ zakrákala Motorovka. Tak Ronanovi přezdívala.

„Jo,“ souhlasil Ronan. Pak ostatním pánovitě přikázal: „Odpočítejte to.“

Adam se zašklebil, ale Gansey, Noah i Blue začali poslušně skandovat: „Pět, čtyři, tři...“

Když vykřikli *start*, stiskl Ronan jedno z tlačítek.

Letadélko neslyšně vyrazilo z Noahova sevření a vzletlo do vzduchu.

Fungovalo. Vážně fungovalo.

Gansey se hlasitě rozesmál a všichni zaklonili hlavy, aby mohli stoupající věcičku sledovat. Blue si zastínila oči, aby se jí v horším oparu neztratil maličký objekt z očí. Byl tak drobný a hbitý, že vypadal jako opravdové letadlo vznášející se kilometry nad vrcholkem kopce. Motorovka se divoce rozkřičela, odrazila se od Ronanova ramene a bleskově se za letadélkem rozletěla. Ronan jím zatáčel doprava a zas doleva, křížoval jím nad hřebenem kopce a Motorovka se držela v těsném sledu za ním. Když se letadélko vracelo nad jejich hlavy, stiskl Ronan páté tlačítko. Z otevřeného otvoru vypadly klasy a skoulely se jim po ramennou. Blue zatleskala, nastavila dlaň a jeden do ní chytila.

„Ty jsi fantastické stvoření,“ zaradoval se Gansey. Jeho radost byla nakažlivá a bezbřehá, široká jako jeho úsměv. Adam zaklonil hlavu, aby lépe viděl, a kolem očí se mu rýsovalo cosi tichého a vzdáleného. Noah vydechl *páni*, ruku pořád nataženou před sebou, jako by čekal, že se mu do ní letadélko vrátí. A Ronan tam stál s ovladačem v ruce, pohled namířený k nebi, neusmíval se, ale ani se nemračil. Jeho oči byly až děsivě živé, z křivky jeho úst sálala divokost a uspokojení. Najednou se nezdálo vůbec překvapivé, že zrovna on dokáže vytáhnout věci ven ze svých snů.

V tom okamžiku byla Blue tak trochu zamilovaná do nich všech. Do jejich magie. Jejich úkolu. Jejich děsivosti a podivnosti. Do svých havraních kluků.

Gansey dloubl Ronana pěstí do ramene. „Věděl jsi, že Glendowera na cestách doprovázeli mágové? Čarodějové, kouzelníci.

Pomáhali mu ovládat počasí – možná bys nám mohl vysnít krátké ochlazení.“

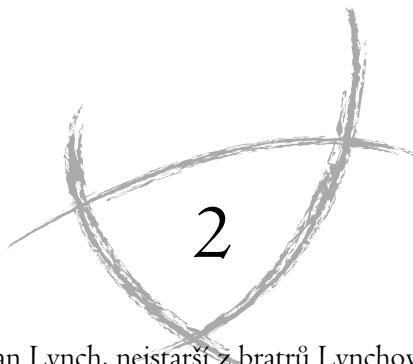
„Ha.“

„Taky předpovídali budoucnost,“ dodal Gansey a obrátil se na Blue.

„Na mě nekoukej,“ odtušila. O tom, že ona jasnovidecké nadání postrádá, každý dobře věděl.

„Nebo pomáhali jemu, aby mohl budoucnost předpovídat sám,“ pokračoval Gansey, a jeho slova sice nedávala moc smysl, ale naznačovala, že se s ní snaží udobřit. O Blueině vznětlivé povaze a schopnosti umocnit jasnovidecké nadání ostatních taky každý dobře věděl. „Vyzvíme?“

Blue si pospíšila a zvedla dalekohled ze země dřív, než se k němu dostal on – načež po ní bleskl pohledem –, a ostatní chlapci posbírali mapy a foťáky a měřiče elektromagnetického záření. Pustili se dál podél dokonale rovné energetické linie, Roman při chůzi nespouštěl zrak ze svého letadla a Motorovky, bílého a černého ptáka na pozadí blankytně modré střechy světa. Zatímco kráčeli trávou, prohnal se jejími stébly náhlý závan větru a přinesl s sebou vůni tekoucí vody a kamenů skrytých ve stínu a Blue naplnilo nadšené vzrušení, protože věděla, že magie je skutečná, magie je skutečná, magie je skutečná.

2

Decan Lynch, nejstarší z bratrů Lynchových, nebyl nikdy sám. Se svými bratry sice čas netrávil, ale sám nikdy nebyl. Byl jako perpetuum mobile poháněné energií ostatních lidí: tu se v bistru prodávajícím pizzu opíral o stůl svého kamaráda, tu ho nějaká dívka zatáhla do výklenku s dlaní přitíštěnou na jeho ústa, tu se zase smál nad kapotou mercedesu nějakého staršího muže. Shluky lidí kolem něj působily tak přirozeně, že nešlo poznat, jestli je Declan magnetem, nebo přitahovanými železnými pilinami.

To pro Šedého muže představovalo ne zrovna zanedbatelnou překážku při hledání vhodné příležitosti, kdy by si s ním mohl promluvit. Většinu dne musel strávit potloukáním se kolem areálu akademie Aglionby.

Čekání nebylo vyložene nepřijemné. Škola skrytá ve stínu dubů Šedému muži docela učarovala. Kampus působil leda byle úctyhodně tak, jak to dokážou zařídit čas a bohatství. Budovy internátu byly prázdnější než během školního roku, nebyly však úplně prázdné. Zůstali v nich synové výkonných ředitelů, kteří byli na cestách do rozvojových zemí, kam se jeli nechat vyfotit pro vylepšení své image, a synové punkových hudebníků toho času na turné, na nichž je doprovázely těžší věci než neplánované sedmnáctileté potomstvo, a synové mužů, kteří jsou mrtví a už nikdy je nepřijedou vyzvednout.

Tito synové léta, třebaže jich nebylo moc, se nechovali zrovna tiše.

Internátní budova, ve které Declan Lynch přebýval, nebyla tak pěkná jako ty ostatní, ale i ji zkrášlovaly slušné obnosy peněz. Vznikla v sedmdesátých letech, během dekády živých barev, pro kterou měl Šedý muž obrovskou slabost. Vchodové dveře mělo být možné otevřít jedině po naťukání přístupového kódu, někdo je však nechal pootevřené a zarazil je klínkem z tvrdé gumy. Šedý muž nesouhlasně zamlaskal. Zamčené dveře by ho samozřejmě nezastavily, ale tady šlo o princip. Záleží na tom, aby si někdo vzpomněl.

Ale Šedý muž si vlastně nebyl jistý, že s tím souhlasí. Podle něj záleželo na čínech.

Když vstoupil, přivítala ho budova internátu neutrálními tóny typickými pro lobby slušného hotelu. Za jedněmi ze zavřených dveří řádl kolumbijský hiphop, nějaká svůdná a divoká písnička. Nebyl to sice jeho oblíbený žánr, ale i tak Šedý muž chápal, co na něm některé lidi baví. Krátce na dveře pohlédl. Pokoje na internátě nebyly očíslované. Namísto čísel byly každé dveře označené jednou z vlastností, s nimiž měli, jak vedení doufalo, studenti školu opustit. Na těchto stálo slovo *Soucit*. Po nich Šedý muž nepátral.

Pustil se opačným směrem a za chůze četl nápisy (*Píle, Šlechtnost, Úcta*), dokud nedošel ke dveřím Declana Lynche. *Energičnost*.

Energičným Šedého muže jednou nazvali v novinovém článku. Byl si vcelku jistý, že za tento popis vděčí svým velmi rovným zubům. Bezchybný chrup se zdál být nutným předpokladem energičnosti.

Zapřemítal, jestli má Declan Lynch pěkné zuby.

Zpoza dveří nebylo slyšet vůbec nic. Šedý muž zkusil opatrně zabrat za kliku. Zamčeno. *Šikovný chlapec*, pomyslel si.

Chodbou otřásala hudba jako blížící se apokalypsa. Šedý muž shlédl na hodinky. Půjčovna aut zavírá už za hodinu, a pokud on něco nesnáší, pak je to hromadná doprava. Bude to muset vyřídit rychle.

Rozkopl dveře.

Declan Lynch seděl na jedné ze dvou postelí uvnitř místnosti. Byl velmi pohledný, měl husté tmavé vlasy a poněkud výrazný orlí nos.

Zuby měl znamenité.

„Co to má znamenat?“ vyhrkl.

Namísto odpovědi jej Šedý muž zvedl z postele a praštil s ním o okno hned vedle ní. Náraz zněl zvláště tlumeně, nejhlasitějším zvukem byl prudký výdech, který chlapci unikl z hrdla, když páteří narazil do parapetu. Vzápětí však stál na nohou a pustil se do boje. V boxování byl vcelku zdatný a Šedý muž poznal, že Declan očekával, že díky tomuhle překvapení získá navrch.

Ovšem Šedý muž ještě před svým příjezdem věděl, že Niall Lynch naučil své syny boxovat. Jediné, co Šedého muže naučil jeho otec, bylo, jak správně vyslovit slovo *pointa*.

Chvilí spolu zápasili. Declan byl zdatný, ale na Šedého muže neměl. Ten jím zmítal po pokoji a Declanovým ramenem smetl trofeje a platební karty a klíčky od auta z komody. Když mu hlavou bouchl o šuplík, ozvala se rána nerozlišitelná od dunění basů v chodbě. Declan se po něm ohnal, ale netrefil se. Šedý muž mu podkopl nohy, mrštil jím o zeď vedle komody a pak k němu vyrazil zahájit další kolo, zastavil se jen na chvíličku, aby zvedl helmu na motorku, která se dokutálela doprostřed pokoje.

Declan se zapřel o komodu, nečekaně rychle se vytáhl na nohy a ze šuplíku popadl pistoli.

Namířil ji na Šedého muže.

„Stůj,“ řekl prostě. Zbraň odjistikl.

Tohle Šedý muž nečekal.

Zastavil se.

V Declanově tváři se svářelo hned několik emocí, šok mezi ně však nepatřil. Bylo jasné, že pistoli má ne pro případ, že by ho někdo mohl napadnout, ale pro případ, až ho někdo napadne.

Šedý muž zapřemýšlel, jaký je to asi život, když člověk pořád čeká, až mu někdo vykopne dveře. *Ne příjemný*, pomyslel si. *Nejspíš vůbec ne příjemný.*

Nemyslel si, že se Declan Lynch bude zdráhat ho zastřelit. Jeho postoj nepůsobil váhavě. Ruka se mu trochu chvěla, ale Šedý muž se domníval, že za to může zranění, ne strach.

Chvilí se zamyslel a pak po Declanovi vši silou hodil přilbu. Chlapec vystřelil, ale ze zbraně neuniklo nic než zvuk. Přilba narazila do jeho prstů, a než se stihl vzpamatovat, vyrazil Šedý muž k němu a sebral mu pistoli z omráčené ruky. Pečlivě ji opět zajistikl.

Pak zbraní prudce udeřil Declana do tváře. Praštil ho hned několikrát, aby mu dal jasně najevo své úmysly.

Nakonec ho nechal padnout na kolena. Chlapec statečně zůstal při vědomí. Šedý muž ho podrážkou své boty zatlačil až k podlaze a pak ho donutil lehnout si na záda. Declan soustředil svůj pohled na větrák na stropě. Z nosu mu crčela krev.

Šedý muž poklekl a zatlačil hlavní pistole Declanovi do břicha, jež se zoufale zvedalo a klesalo, jak lapal po dechu. Muž pistolí přejel nad chlapcovou pravou ledvinou a prohodil:

„Kdybych tě postřelil tady, do dvaceti minut bys umřel, měl bys to spočítané, ať už by se doktoři snažili udělat cokoli. Kde je Šedostráz?“

Declan neodpověděl. Šedý muž mu dal pár chvil na rozmyšlenou. Po ráně do hlavy bývá myšlení trochu zpomalené.

Když Declan i nadále mlčel, přešel Šedý muž hlavní dolů a zastavil se na jeho stehně. Zatlačil hlaveň do masa tak silně, až se Declan prudce nadechl. „Když tě střelím tady, umřeš za pět minut. Samozřejmě že ti tam nemusím poslat kulku. Úplně by stačil hrot tvého deštníku, co stojí opřený tamhle. Do pěti minut by bylo po tobě, ale přál by sis, aby to netrvalo déle než tři.“

Declan zavřel oči. Nebo alespoň jedno z nich. To levé bylo už tak nateklé, že z něj byla vidět jen tenká škvírka.

„Nevím,“ řekl po chvíli. Jeho hlas zněl ospale. „Nevím, co nebo kdo to je.“

„Lži vykládej těm svým politikům,“ pronesl Šedý muž klidně. Chtěl jen, aby Declanovi došlo, co ví o jeho životě, o jeho stáži. Chtěl, aby věděl, že si toho o něm hodně zjistil. „Vím, kde jsou právě teď tvoji bratři. Vím, kde žije tvoje matka. Vím, jak se jmenuje tvoje přítelkyně. Rozumíš mi?“

„Nevím, kde je,“ řekl váhavě Declan. „Říkám pravdu. Vážně nevím, kde je. Vím jenom, že existuje.“

„Takže to provedeme takhle.“ Šedý muž se postavil. „Najdeš to pro mě, a až to budeš mít, tak mi to dáš. A potom odsud zmizím.“

„Jak vás najdu, abych vám to mohl předat?“

„Myslím, že jsi mě špatně pochopil. Já jsem tvůj stín. Jsem slina, kterou polykáš. Jsem kašel, který ti v noci nedá spát.“

Declan se zeptal: „Zabil jste mého otce?“

„Niall Lynch,“ zakusil Šedý muž ta slova na jazyku. Dle jeho mínění stál Niall Lynch jako otec za starou bačkoru, jelikož se nechal zabít a pak dovolil, aby jeho synové žili na místě, kde zůstávají bezpečnostní dveře otevřené dokořán. Měl pocit, že je svět plný špatných otců. „Taky se mě na to zeptal.“

Declan Lynch přerývaně vydechl: nejdřív vypustil první půlku plic, až pak tu druhou. Šedý muž poznal, že teď už má chlapec konečně strach.

„Dobře,“ přikývl. „Najdu to. A pak nás necháte na pokoji. Vy všichni.“

Šedý muž uložil pistoli zpátky do šuplíku a zavřel jej. Podíval se na hodinky. Na vyzvednutí auta z půjčovny mu zbývalo dvacet minut. Možná si řekne o nějaké větší. Malá auta nesnášel skoro stejně jako hromadnou dopravu. „Ano.“

„Dobře,“ zopakoval Declan.

Šedý muž vyšel z místnosti a přivřel za sebou dveře. Nechtěly se dovřít úplně, protože při vstupu poškodil jeden z pantů. Byl si jistý, že se určitě najde nějaký sponzorský dar, který škody zaplatí.

Zarazil se a škvírou ve dveřích se zadíval dovnitř.

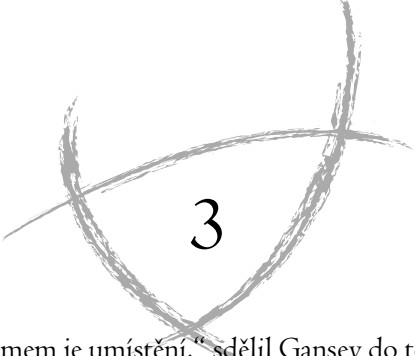
Ještě se dnes od Declana Lynche nedozvěděl všechno.

Několik minut se nic nedělo. Declan ležel pokroucený na zemi a krvácel. Pak prsty pravé ruky zašmátral po podlaze v místech, kam spadl jeho telefon. Nevytočil však jako první záchran-ku. Mučivě pomalým tempem – téměř určitě měl vykloubené rameno – vyťukal jiné číslo. Hned nato se rozezvonil mobil na druhé posteli. Šedý muž věděl, že ta patří Declanovu nejmladšímu bratrovi Matthewovi. Z mobilu vyzváněla melodie písničky od skupiny Iglu & Hartly, kterou Šedý muž znal, ale nemohl

strpět. Věděl, kde se Matthew Lynch právě teď nachází. Spolu s partou kluků z města pluje na loďce po řece. Tak jako jeho starší bratr není spokojený, když je o samotě.

Declan nechal telefon mladšího bratra zvonit déle, než bylo nutné, oči měl přitom zavřené. Pak konečně hovor ukončil a vytočil jiné číslo. Ani tentokrát nevolal záchranku. Ať už se snažil dovolat komukoli, dotyčný telefon nezvedl. A ať už to byl kdokoli, způsobil, že Declanův napjatý výraz se stáhl ještě víc. Šedý muž slyšel ustavičné tiché, kovové pípání a pak krátký vzkaz hlasové schránky, který nepochytil.

Declan Lynch zavřel oči a vydechl: „Kde sakra vězíš, Rona-
ne?“

3

Problémem je umístění,“ sdělil Gansey do telefonu a musel přitom skoro křičet, aby ho bylo přes řev motoru slyšet. „Kdyby k nalezení Glendowera opravdu stačilo jen se projít po energetické linii, mám za to, že by ho během uplynulých staletí už dávno někdo našel.“

Měli namířeno zpátky do Henrietty v Ganseyho Čuněti, křiklavě oranžovém staříckém camaru. Gansey řídil, protože když se jelo camarem, Gansey vždycky řídil. A konverzace se točila kolem Glendowera, protože když u toho byl Gansey, konverzace se skoro vždycky točila kolem Glendowera.

Na zadním sedadle seděl Adam s hlavou zakloněnou způsobem, který věnoval pozornost stejnou měrou telefonickému hovoru a jeho únavě. Veprostřed se Blue nakláněla dopředu, aby mohla lépe odposlouchávat, a obírala ze svých háčkovaných ležgín semínka trávy. Z druhé strany vedle ní seděl Noah, i když nikdy nebylo jisté, jak dlouho si zachová tělesnou podobu, jakmile se začali vzdalovat energetické linii. Neměli na zadním sedadle zrovna hodně místa a v tom vedru se k sobě lepili ještě víc, zatímco klimatizace jela na plné obrátky a studený vzduch unikl všemi štěrbinami camara, které jich bylo plné. Klimatizace měla jen dvě polohy: zapnutá, nebo rozbitá.

Gansey do telefonu řekl: „To je to *jediné*.“

Ronan se opíral o rozpraskaný černý potah dveří na straně spolujezdce a okusoval kožené provázky svého náramku.

Chutnaly po benzínu a Ronanovi ta příchuť připadala sexy a letní zároveň.

Pro něj byl Glendower důležitý jen někdy. Gansey potřeboval Glendowera najít, protože chtěl získat důkaz nemožného. Ronan už ale věděl, že nemožné existuje. Jeho otec byl ztělesněním nemožného. On sám byl čímsi nemožným. Ronan chtěl Glendowera najít především proto, že ho chtěl najít Gansey. Jen občas přemítal nad tím, co by se stalo, kdyby ho skutečně našli. Napadlo ho, že by to mohlo být dost podobné jako umírání. Když byl Ronan menší a shovívavější vůči zázrakům, přemýšlel o momentu smrti s pocitem bezmezného blaha. Jeho matka mu kdysi řekla, že když se člověk u nebeské brány podívá Bohu do očí, budou všechny otázky, které si kdy pokládal, zodpovězeny.

Ronan měl otázek spoustu.

Probuzení Glendowera by mohlo být podobné. Za menší účasti andělů a možná se silnějším velšským přízvukem. A s menší dávkou soudu.

„Ano, já tomu rozumím.“ Gansey hovořil svým profesorským hlasem pana Ganseyho, tím, který přetékal jistotou a krysám a malým dětem nařizoval *Vstaňte, vstaňte, pojedte za mnou!* Na Ronana každopádně fungoval. „Ale pokud předpokládáme, že sem Glendowera dopravili mezi lety 1412 a 1420, a zároveň předpokládáme, že jeho hrobku nikdo neudržoval, tak by ji za ty roky schovala přirozeně nahromaděná hlína. Podle Starkmana se mohou pozůstatky středověkých obydlí nacházet pod vrstvou sedimentu silnou jeden a půl až pět metrů... No, ano, vím, že tohle není záplavové území. Ale Starkman vycházel z předpokladu, že... Jo, jistě. Co říkáte na použití georadaru?“

Blue pohlédla na Adama. On jí tichým hlasem vyložil, o čem je řeč, a ani přitom nezvedl hlavu. „Georadar mapuje obsah pod zemským povrchem pomocí rádiových vln.“

Člověk na druhé straně telefonu byl Roger Malory, ohromně starý britský profesor, s nímž Gansey začal spolupracovat, když byl ve Walesu. Stejně jako Gansey se i on už roky věnoval studiu energetických linií. Na rozdíl od Ganseyho je však nevyužíval k tomu, aby vypátral středověkého krále. Zdálo se, že je místo toho zkoumá, aby se měl o víkendech čím rozptýlit, když se zrovna nekonala žádná vojenská přehlídka, které by se mohl zúčastnit. Ronan se s ním osobně nikdy nesetkal a ani o to nestál. Staří lidé ho zneklidňovali.

„Co takhle použít magnetometr s ferosondou?“ navrhl Gansey. „Z letadla jsme oblast zkoumali už několikrát. Nejsem si jistý, že uvidíme něco víc, dokud nepřijde zima a listí nezmizí.“

Ronan se nedočkavě zavrtěl. Po úspěšné názorné ukázce jeho letadélka se cítil nabuzený, plný života. Měl chuť něco zapálit. Přitiskl dlaň přímo na výdech klimatizace, aby se jeho tělo nezačalo přehřívat. „Řídíš jako stará ženská.“

Gansey ho odbyl mávnutím ruky, univerzálním gestem říkajícím *Bud' zticha*. Čtyři černé krávy, které se pásly u silnice, zvedly za projíždějícím camarem hlavy.

Kdybych byl za volantem já. . . Ronan pomyslel na klíčky od camara, které přenesl ze snu do skutečnosti a které ležely schované v šuplíku v jeho pokoji. Hlavu si nechal zaplnit pomalu se rozvíjejícími možnostmi. Podíval se na telefon. Čtrnáct zmeškaných hovorů. Upustil jej zpátky do přihrádky ve dveřích.

„A co takhle protonový magnetometr?“ zeptal se Gansey Maloryho. Načež podrážděně dodal: „Vím, že se používá při

hledání pod vodou. Taky že bych ho právě k hledání pod vodou použil.“

Voda byla tím, co dnes jejich snažení ukončilo. Gansey rozhodl, že dalším krokem v jejich pátrání bude najít hranice Borovodí. Pokaždé do lesa vstoupili z východu a ani jednou nedošli na žádný z jeho krajů. Tentokrát k lesu zamířili pěkný kus na sever od místa, kudy do něj vešli dříve, přístroje namířené na zem, aby je upozornily, jakmile detekují severní elektromagnetickou hranici lesa. Po několika hodinách chůze však skupinka došla k rybníku.

Při pohledu na něj zůstal Gansey stát jako zkamenělý. Nešlo o to, že by jim rybník bránil jít dál. Rozkládal se na ploše pouhých pár akrů a pěšinka vedoucí kolem nepůsobila nijak proradně. Nešlo ani o to, že by mu vyrazil dech svou nádherou. Popravdě na něm nic moc pěkného nebylo: v zatopeném poli zela v zemi díra s nepřirozeně hranatými okraji. Krávy nebo snad ovce vyšlapaly kolem dokola cestičku v bahně.

To, co Ganseyho tak náhle zarazilo, byl fakt, že vodní plochu očividně vytvořil člověk. Mělo ho napadnout už dřív, že v některých místech může být energetická linie zatopená. Jenže nenapadlo. A z nějakého důvodu, ačkoli se dalo uvěřit, že by Glendower nějakým způsobem mohl přežít dlouhá staletí až dodnes, nedalo se uvěřit, že by se mu takový počin mohl podařit pod tunami vody.

Gansey proto prohlásil: „Musíme vymyslet, jak zjistit, co pod tou vodou je.“

Adam odvětil: „Ale no tak, Gansey. Jaká je pravděpodobnost...“

„Zjistíme, co pod ní je.“

Ronanovo letadélko spadlo na hladinu a plulo na ní ďaleko z jejich dosahu. Vydali se zpátky k autu tou delší cestou. Gansey zavolał Malorymu.

Jasně, pomyslel si Ronan, protože starej dědek asi pět tisíc kilometrů odsud přijde s nějakým geniálním nápadem.

Gansey zavěsil.

„Tak co?“ chtěl vědět Adam.

Gansey se s Adamem setkal pohledem ve zpětném zrcátku. Adam si povzdechl.

Ronan se domníval, že by nejspíš mohli rybník prostě obejít. To by však znamenalo vrhnout se do Borovodí po hlavě. A přestože se prastarý les jevil jako nejpravděpodobnější místo Glendowerova posledního odpočinku, stal se taky kvůli nestálosti a divokosti nedávno probuzené energetické linie trochu nepředvídatelným. Dokonce i Ronan, kterému bylo docela šumák, jestli setřese břímě těla a odebere se pryč z tohohle světa, musel přiznat, že ho vyhlídky na ušlapání divou zvěří nebo možnost, že se omylem zasekne v čtyřicetileté časové smyčce, znepokojují.

Celé to byla Adamova chyba – to on energetickou linii probudil, i když Gansey raději předstíral, že se jednalo o skupinové rozhodnutí. Ať už Adam uzavřel jakoukoli dohodu, aby se mu to podařilo, zdálo se, že se kvůli ní i on stal trochu nepředvídatelným. Ronana, který byl sám hříšníkem, tohle prohřešení nezaráželo zdaleka tolik jako Ganseyho trvání na tom, že budou dál předstírat, že je Adam svatoušek.

Gansey nebyl žádný lhář. A tahle nepravda mu neslušela.

Ganseyho telefon zapípal. On si zprávu přečetl, přidušeně zaúpěl a mobil upustil do přihrádky vedle řadič páky. Zničením nic trdnomyslný se hlavou chmurně opřel o sedadlo. Adam

Ronanovi posunky naznačil, aby telefon zvedl, ale Ronan nenáviděl telefony víc než skoro všechny ostatní předměty na tomhle světě.

A tak si tam telefon hověl se zdviženým obočím a vyčkával.

Nakonec se Blue natáhla daleko dopředu a popadla jej. Zprávu přečetla nahlas: „Pokud to není moc velký problém, docela bych tě o víkendu potřebovala. Helen tě může vyzvednout. Pokud jsi zaneprázdněný, můžeš zprávu ignorovat.“

„Jde o Kongres?“ zeptal se Adam.

Jakmile Gansey zaslechl slovo *Kongres*, hlasitě vzdychl a Blue posměšně a pohrdavě šeptla: „Kongres!“ Ganseyho matka teprve nedávno oznámila, že bude kandidovat. Kampaň byla v plenkách a dosud Ganseyho život nijak přímo neovlivňovala, ale jednoho dne ho nevyhnutelně povolá. Všichni věděli, že slušný, pohledný Gansey, nebojácný náctiletý badatel a jedničkář byl kartou, kterou si žádný adept na křeslo v politice nenechá v rukávu.

„Nemůže mě nutit,“ řekl Gansey.

„Ani nemusí,“ ušklíbl se Ronan. „Mamánku.“

„Vysni mi nějaké řešení.“

„Není třeba. Příroda ti nadělila vlastní páteř. Chceš vědět, co si myslím? Do hajzlu s Washingtonem.“

„Tohle je přesně to, díky čemu ty nikdy nic podobného dělat nemusíš,“ odvětil Gansey.

Ve vedlejšímu pruhu zastavilo vedle camara auto. Ronan, znalec silničních bitev, si ho všiml jako první. Záblesk bílého laku. Potom ruka vystrčená z okýnka u řidiče a prostředníček trčící nad střechou. Auto vystřelilo vpřed, pak zpomalilo a pak znovu zrychlilo.

„Ježiši,“ řekl Gansey. „To je Kavinský?“

Samozřejmě že to byl Joseph Kavinský, další student z akademie Aglionby a nechvalně známý amatérský padělatel dokladů v Henriettě. Kavinského proslulý sportovní sedan značky Mitsubishi byl kráskou, která si žádala klukovský obdiv, bílá jako měsíc, s černou maskou jako nenasytná tlama a obrovskými, protáhlými noži vyobrazenými na obou bocích. Místní policie vozidlo zrovna vydala po měsíci v soudní úschově. Soudce mu řekl, že jestli ho znovu chytí, jak závodí na silnicích, nechají jeho auto sešrotovat a jeho donutí, aby se na to díval – jak se to dělá bohatým grázlům, kteří závodí na silnicích, v Kalifornii. Proslýchalo se, že se Kavinský jen zasmál a řekl soudci, že ho policajti nikdy znovu nezastaví.

Nejspíš ne. Proslýchalo se totiž taky, že Kavinského otec podplatil henriettského šerifa.

Na oslavu toho, že mu auto konečně vrátili, nechal Kavinský pokrýt přední světlá třemi vrstvami nátěru, díky kterému je policejní radary nezaznamenají, a pořídil si nový antiradar.

Alespoň se to říkalo.

„Já toho debila nesnáším,“ prohlásil Adam.

Ronan věděl, že by ho měl taky nesnášet.

Za staženým okýnkem se na sedadle řidiče objevil Joseph Kavinský, oči schované za brýlemi s bílými obroučkami, jejichž sklíčka odrážela jen oblohu. Očka zlatého řetízku, který měl na krku, se posměšně zatřpytila. Měl nevinnou uprchlickou tvář s vpadlými očima.

Líně se usmíval a nehlasně na Ganseyho adresu prohodil něco, co končilo na „...íča“.

Na Kavinském nebylo zhola nic, co by nebylo opovrženíhodné.

Ronanovi se rozbušilo srdce. Jeho tělo mělo svou vlastní paměť.

„Šlápni na to,“ pobídl Ganseyho. Před nimi se táhla čtyřproudá dálnice, šedá a hladká. Tmavě oranžová kapota camara na slunci hořela a pod ní ospale hučel neskutečně nadupaný a tragicky nevyužívaný motor. Celá ta situace si žádala, aby něčí noha sešlápla plyn až na podlahu.

„Nemyslíš tím, doufám, že s ním mám začít závodit,“ odtušil Gansey.

Noah se chraplavě zasmál.

Gansey se Kavinskému ani jeho spolujezdci, vždy přítomnému Prokopenkovi, nepodíval do očí. Prokopenko se s Kavinským odjakživa kamarádil stejným způsobem, jakým se elektron kamarádí s jádrem atomu, poslední dobou se však zdálo, že byl povýšený na pozici normálního kámoše.

„No tak, brácho,“ pobízel Ganseyho Ronan.

Adam líným hlasem přezíravě prohodil: „Nevím, z čeho usujuješ, že by to dobře dopadlo. Čuně je naložený pěti lidma. . .“

„Noah se nepočítá,“ opáčil Ronan.

Noah se na něj osopil: „Hele!“

„Jsi mrtvej. Nic nevážíš!“

Adam mluvil dál: „... máme zapnutou klimatizaci a on nejspíš sedí v tom svém mitsubishi, že jo? Z nuly na sto za čtyři sekundy. Jak je na tom tohle, z nuly na sto za pět? Šest? Si to spočítej.“

„Už jsem ho porazil,“ řekl Ronan. Pozorovat, jak se před ním rozplývá možnost silničního závodu, mu působilo bolest. Nabízela se mu hned před očima, adrenalin se jen jen vyplavit. A navíc s Kavinským. Ronana svědila kůže po celém těle marným těšením.

„Ne když seděl v tomhle autě. Ne v tvém bavoráku.“

„Seděl v tomhle autě,“ odporoval mu Ronan. „A já v bavoráku. Jako řidič stojí za hovno.“

Gansey řekl: „To je úplně jedno. Nebudu s ním závodit. Kavinský je šmejda.“

Kavinskému ve vedlejšímu pruhu došla trpělivost a pomalu popojel vpřed. Blue zahlédla jeho auto a vykřikla: „To je on?! On není šmejda, on je kokot.“

Všichni kluci v camaru byli chvíli úplně potichu a přemýšleli, odkud se Blue asi dozvěděla, že je Joseph Kavinský kokot. Ne že by tedy neměla pravdu.

„Vidíš,“ řekl Gansey. „Jane souhlasí.“

Ronan krátce postřehl tvář Kavinského, který na ně hleděl skrze svoje sluneční brýle. Všechny je měl za sraby. Ronana svrběly dlaně. Pak bílé auto vyrazilo prudce vpřed a zanechalo za sebou oblak slabého kouře. Než k ceduli s nápisem Henrietta došlo camaro, nebylo po něm nikde ani vidu. Nad silnicí se tetelil horký vzduch a ze vzpomínky na Kavinského dělal pouhý přelud. Jako by tam nikdy nebyl.

Ronan se sesunul na sedadle, veškerá bojovnost z něj vyprchala. „Ty si nikdy nechceš užít žádnou legraci, pruďasi.“

„Tohle není legrace,“ pronesl Gansey a zapnul blinkr. „Tohle jsou jenom problémy.“

Šedý muž neměl původně v plánu stát se nájemným ranářem.

Ve skutečnosti měl magisterský titul v oboru, který neměl pranic společného s mlácením lidí. Kdysi dokonce napsal knihu *Bratrství v anglosaské poezii*, jež nebyla vysloveně neúspěšná a patřila do povinné četby na alespoň sedmnácti oborech napříč různými vysokými školami v zemi. Šedý muž pečlivě nasbíral všechny tyto seznamy povinné četby, které se mu podařilo vypátrat, a uložil je do složky spolu se zkušebními nátlisky obálky, vysázeným textem a dvěma uznanými dopisy adresovanými pseudonymu, pod nímž psal. Pokaždé když ve svém srdci potřeboval probudit malý ohňostroj, vytáhl složku ze šuplíku nočního stolku a prohlédl si její obsah a při listování si dopřál jedno pívko nebo třeba sedm. Tak přece prorazil.

Ačkoli shledával anglosaskou poezii nádhernou, sloužila mu mnohem lépe jako koníček než jako profese. Dával přednost práci, ke které se může stavět věčně a díky které se může věnovat čtení a studiu, kdy se mu to hodí. A proto byl teď v Henriettě.

Nakonec si žiju docela příjemným životem, pomyslel si Šedý muž.

Poté co si popovídal s Declanem Lynchem, ubytoval se v penzionu Pleasant Valley hned za městem. Bylo už celkem pozdě, ale zdálo se, že to Shorty a Patty Wetzlovým vůbec nevadí.

„Jak dlouho u nás pobudete?“ zeptala se Patty a podala mu hrnek s anatomicky neodpovídajícím obrázkem kohouta. Pohlédla na jeho zavazadla odložená v předsíni: šedou sportovní tašku a šedý kufřík z pevného materiálu.

„Pro začátek nejspíš dva týdny,“ odpověděl Šedý muž. „Čtrnáct dní ve vaší společnosti.“ Nabízená káva chutnala neskutečně odporně. Muž z ramen shodil světle šedé sako a odhalil tmavě šedý upnutý svetr s výstřihem do V. Obě ženy Wetzellovy zíraly na jeho náhle patrná ramena a hrudník. Zeptal se jich: „Neměly byste něco krapet silnějšího než tuhle břečku?“

Patty se zahihňala a úslužně z ledničky vyndala tři lahve mexického piva. „Nerady bychom, abyste nás měl za ochlasty, ale... limetku k tomu?“

„Rád,“ přikývl Šedý muž. Chvilí pak nebylo slyšet nic jiného než trojici dospělých lidí, kteří si po náročném dni společně vychutnávají alkoholické nápoje. Na druhé straně toho ticha se ti tři vynořili jako dobří přátelé.

„Dva týdny?“ zeptala se Shorty. Šedého muže hrozně fascinoval způsob, jakým utvářela slova. Nezbytným základním kamenem henriettského přízvuku se zdálo být slučování pěti samohlásek, které jsou pro anglickou výslovnost třeba, do čtyř.

„Plus minus. Nejsem si jistý, jak dlouho tahle smlouva vydrží.“ Shorty ho podržela na břiše. „A co vlastně děláš?“

„Jsem nájemný vrah.“

„A v dnešní době je těžké sehnat práci, říkáš?“

Šedý muž odvětil: „Život by byl snazší, kdybych se dal na účetnictví.“

Wetzellovy si to celé náramně užívaly. Po pár minutách doma pečeného smíchu si Patty troufla říct: „Máš tak pronikavé oči!“

„Ty mám po matce,“ zalhal. Jediné, co po matce kdy zdědil, byla neschopnost se opálit.

„Šťastná to žena!“ podotkla Patty.

U Wetzeloových se nikdo neubytoval už celé týdny a Šedý muž si povolil pobýt v ohnisku jejich snad trochu přehnaně vřelého uvítání zhruba hodinu, než se s omluvou a další láškou piva odebral do svého pokoje. Ještě než se za ním zavřely dveře, obě ženy už byly jeho pevnými podporovatelkami.

Zapřemítal, kolik problémů na celém světě by se vyřešilo, kdyby se lidi k sobě navzájem prostě chovali slušně.

Novým domovem Šedého muže byl celý suterén velkého domu. Pomalu kráčel pod odhalenými trámy a nakoukl přitom do všech pootevřených dveří. Byla to tam samá prošívaná deka a starožitná kolébka a mdlý portrét dnes už dávno mrtvých dětí z viktoriánské doby. Páchlo to tam, jako by se tam dvě stě let sušily šunky. Šedému muži se líbil duch věcí minulých. Ovšem taky tam bylo plno kohoutů.

Vrátil se do první ložnice a rozepnul sportovní tašku, kterou tam předtím nechal. Chvíli se probíral kalhotami a hygienickými potřebami a ukradenými artefakty zabalenými do trenýrek, než se dostal k menším předmětům, pomocí nichž se snažil vypátrat Šedostráze. Na parapet vysoko zanořeného okénka nad postelí postavil detektor elektromagnetického záření, staré rádio a geofon, poté vybalil z kufříku seismograf, rádiový přijímač a notebook. To všechno mu poskytl profesor. Když jednal bez cizí pomoci, používal Šedý muž k určení polohy hledaného primitivnější nástroje.

Ručky na všech cifernících momentálně lítaly ze strany na stranu jako šílené. Jemu bylo řečeno, že Šedostráz způsobuje

energetické anomálie, ale tohle byl jen... šum. Restartoval ta zařízení, která měla restartovací tlačítka, a zatřásl s těmi, která je neměla. Hodnoty na nich zůstaly však nesmyslné. Možná za to mohlo město samotné – celé působilo nabitě energií. Možná, pomyslel si ani ne moc zděšeně, mi ty přístroje vůbec k ničemu nebudou.

Času mám ale dost. Když mu tuhle zakázku profesor poprvé zadal, zněl mu úkol naprosto nemožně. Relikvie, která svému majiteli umožňuje vynášet předměty ze snů? Samozřejmě že tomu chtěl uvěřit. Čáry a tajemno, témata hrdinských ság. A od chvíle, kdy se s ním setkal poprvé, nasbíral profesor nespočet jiných artefaktů, které by vůbec neměly existovat.

Ze sportovní tašky vytáhl Šedý muž složku plnou papírů a otevřel ji na přikrývce na posteli. Na vrchu stohu ležel syllabus vysokoškolského předmětu: Dějiny středověku, část I. Povinná četba: *Bratrství v anglosaské poezii*. Nasadil si na uši sluchátka a pustil si první písničku z playlistu skupiny The Flaming Lips. Cítil se v zásadě šťastný.

Vedle něj se rozezvonil telefon. Bublina radosti kolem Šedého muže praskla. Číslo na displeji nebylo bostonské, takže volající nebyl jeho starší bratr. A tak hovor zvedl.

„Dobrý večer,“ řekl.

„Skutečně? Asi ano.“ Z telefonu zněl hlas doktora Colina Greenmantla, profesora, jenž mu platil nájem. Jediného muže, jehož oči byly pronikavější než oči Šedého muže. „Víte, co by mi hovory s vámi usnadnilo? Kdybych věděl, jak se jmenujete, abych vás mohl oslovit.“

Na to Šedý muž neodpověděl. Greenmantle to bez znalosti jeho jména vydržel pět let, tak to vydrží dalších pět. Když

odolám a nepoužiju vlastní jméno dostatečně dlouho, pomyslel si Šedý muž, tak ho nakonec třeba sám zapomenou a stanu se někým úplně jiným.

„Našel jste to?“ zeptal se Greenmantle.

„Sotva jsem dorazil na místo,“ připomněl mu Šedý muž.

„Stačilo odpovědět na otázku. Stačilo říct zkrátka *ne*.“

„*Ne* není to samé jako *zatím ne*.“

Teď se odmlčel Greenmantle. Venku za maličkým okénkem zabzučel cvrček. Po chvíli profesor konečně promluvil: „Chci, abyste si tentokrát pospíšíl.“

Šedý muž už nějaký ten pátek pátral po věcech, které nebylo možné najít ani koupit či jinak pořídit, a instinkty mu napovídaly, že Šedostráž nepatří mezi ty, které se objeví rychle. Připomněl Greenmantlovi, že od chvíle, kdy ho prvně začali hledat, uběhlo už pět let.

„To je zcela nepodstatné.“

„Nač ten náhlý spěch?“

„Hledají to i jiní.“

Šedému muži padl pohled na přístroje. Dvakrát se mu nechtělo dovolit Greenmantlovi, aby mu překazil pohodové prozkoumávání Henrietty.

Řekl mu to, co věděl i Declan Lynch. „Vždycky to hledali i jiní.“

„Jenže nebyli vždycky v Henriettě.“

Později téže noci se v budově továrny Monmouth probudil Ronan. Když se probouzel, bylo to, jako když námořník proděraví svou loď o kameny a nedbaje nebezpečí se vysokou rychlostí vrhá vstříc útesu, připraven na náraz.

Ronanovi se zdálo, že jede domů. Cesta ke Stodolám se kroutila nerovným terénem jako vlákno žárovky, jedna ostrá zatáčka za druhou a dechberoucí kopce. Nebyly to Ganseyho krotké hory a úbočí. Tyhle východní stráně v oblasti Singer's Falls byly zbrklé zelené vrásky, náhlá prudká stoupání a strmé srázy jako vysekané obří sekyrou do lesů plných skal. Stoupala z nich mlha a usedaly na ně mraky. Když na Stodoly padla noc, byla o několik odstínů temnější než v Henriettě.

Ronan tudy ve svých snech projížděl zas a znova, víckrát, než tudy jel ve skutečnosti za celý život. Černočerné cesty, starý dům, jenž se vynořil na obzoru, jedno jediné, věčné světlo v okně pokoje, ve kterém přebývala jeho mlčící matka. Ovšem ve snech nikdy nedojel až domů.

Ani tentokrát. Zdálo se mu však o něčem, co si chtěl ze snu přinést.

Ležel v posteli a pokoušel se pohnout. Těsně po probuzení ze snu nepatřilo jeho tělo nikomu. Sám na něj shlížel jako pozůstalý na pohřbu hledící do rakve. Zevnějšek tohohle Ronana v brzce ranní podobě vůbec nevypadal tak, jak se on cítil uvnitř. To, co se nepořezalo o ostré linie krutých úst onoho spícího

chlapce, skončilo zapletené mezi nelítostnými háky jeho tetování a stažené a utopené pod kůží.

Občas Ronanovi připadalo, že už navždy zůstane uvězněný mimo svou tělesnou schránku.

Když bděl, neměl na pozemek, kde stály Stodoly, dovoleno vstoupit. Poté co Niall Lynch zemřel – ne, poté co byl zavražděn, umlácen k smrti montpákou, která pořád ležela vedle něj, když ho Ronan našel, zbraň zbrocená jeho krví a mozkovou tkání a víc než polovinou jeho obličeje, obličeje člověka, který byl snad ještě před hodinou dvěma naživu, zatímco Ronan jen o několik metrů dál klidně snil, spal po celou noc, což už se nemělo nikdy znovu opakovat –, jím nějaký právník vysvětlil podrobnosti obsažené v otcově závěti. Bratři Lynchovi byli bohatí, princové Virginie, ale také vyhnanci. Všechny peníze náležely jim, avšak pod jednou podmínkou: žádný ze synů už nikdy znovu nevstoupí na rodinný pozemek. Nesmí nijak narušit stav domu ani ničeho uvnitř.

Včetně jejich matky.

To u soudu nikdy neobstojí, namítal Ronan. Měli bychom to zpochybnit.

Declan na to řekl: *Na tom nesejde. Máma jako by bez něj ani nebyla. Bude nejlepší, když odejdeme.*

Musíme proti tomu bojovat, trval na svém Ronan.

Declan už stál zády k němu. *Ona nebojuje.*

Ronan dokázal pohnout prsty. Tělo už opět patřilo jemu. Cítil chladné dřevo, z něž byla vyrobená krabice, kterou držel v rukou, cítil, jak mu vždy přítomný kožený náramek sklouzává ke dlani. Cítil okraje a prohlubně písmen vyrytých do dřeva. Škvíry mezi šuplíky a pohyblivými částmi. Náhle se mu zrychlil tep, rozechvělý aktem stvoření. Zachvátil ho nespoutaný úžas

nad tím, že z ničeho vytvořil něco. Vynést předmět ze snu do skutečnosti nebylo zrovna snadné.

Nebylo zrovna snadné vynést ze snu do skutečnosti jen jeden předmět.

Přinést si zpátky byt' jen obyčejnou tužku byl malý zázrak. Co teprve přivést cokoli z jeho nočních můr – nikdo kromě Ronana netušil, jaké běsy v jeho mysli žijí. Mor a ďáblové, dobyvatelé a bestie.

Tohle bylo ze všech Ronanových tajemství to nejnebezpečnější.

Vřela v něm noc. Stulil se nad truhličkou a pokusil se zklidnit svoje myšlenky. Začal se nepatrně třást. Vzpomněl si na to, co řekl Gansey.

Ty jsi fantastické stvoření!

Stvoření bylo pro něj vhodné pojmenování, pomyslel si Ronan. *Co sakra jsem?*

Možná že Gansey nespí.

Ronan i Gansey trpěli oba nespavostí, ale řešili ji dvěma velmi odlišnými způsoby. Když Ronan nemohl – nebo odmítal – spát, pouštěl si hudbu nebo pil alkohol nebo vyrazil do ulic za trochou automobilových hrátek. Nebo všechno najednou. Když Ganseymu nešlo spát, pročítal napěchovaný deník, který vyplnil všemožnými údaji o Glendowerovi, nebo, když byl na čtení moc unavený, vyrobil z krabice od cereálií za pomoci kyblíku plného barev další budovu a přidal ji do svého modelového městečka Henrietta sahajícího až do pasu. Ani jeden z nich nedokázal tomu druhému s usínáním pomoci. Ale občas bylo příjemné vědět, že člověk nebdí sám.

Ronan se vytrmácel z ložnice s Motorovkou v náručí. A skutečně, Gansey seděl v tureckém sedu na Hlavní třídě a pomalu mával kouskem čerstvě natřeného kartonu směrem k jedinému výdechu klimatizace v bytě. V noci vypadal výjimečně malý, nebo snad vnitřek továrny výjimečně prostorný. Osvěcovala ho pouze lampička, kterou postavil na zem vedle svého deníku, nad ním se rozevíral chřtán místnosti s vysokým stropem, čarodějova jeskyně plná knih a map a třínohých pozorovacích přístrojů. Za stovkami okenních tabulek panovala neproniknutelně černá noc a dělala z nich tak další zeď.

Ronan položil dřevěnou truhličku, kterou právě vysnil, vedle Ganseyho a pak se odebral na opačnou stranu uzoučké ulice.

Gansey vypadal za tenkými kovovými obroučkami brýlí, které si v noci nasazoval, učeně a svérázně. Přejel pohledem z Ronana na truhličku a zase zpátky a nic neřekl. Než ovšem pokračoval v natírání lepidla podél miniaturního spoje, vyndal si z ucha jedno sluchátko.

Ronan si prokřupal krk a vypustil Motorovku, ať se zabaví sama. Ta okamžitě překotila odpadkový koš a jala se prohrabávat jeho obsah. Hlasitě u toho šustila jako zaneprázdněná sekretářka.

Scénář působil povědomě a otřepaně. Oni dva spolu v Monmouthu žili skoro tak dlouho, jak dlouho byl Gansey v Henriettě – bezmála dva roky. Samozřejmě že na začátku vypadala budova jinak. Byla jen jednou z mnoha opuštěných skladů a továren v celém údolí. Nikdo je nedal zbořit. Prostě se na ně zapomnělo. Továrna Monmouth na tom byla úplně stejně.

Ale pak do města dorazil Gansey se svým šíleným snem a směšným camarem a budovu si koupil za hotovost. Nikdo jiný

jí pozornost nevěnoval, třebaže kolem denně projížděla spousta lidí. Budova klečela na kolenou v trsech jílku porostlá popínacími rostlinami a on ji zachránil.

Poté co se Ronan s Ganseym skamarádili, to léto před Adamem, strávili na podzim polovinu svého volného času pátráním po Glendowerovi a tu druhou polovinu vynášením harampádí z druhého patra. Podlaha byla posetá zkroucenými odlupky barvy. Ze stropu visely jako liány v džungli dráty. Otlučené překližkové desky opřené o ohyzdné psací stoly z atomového věku připomínaly střechy přístřešků. Kluci ty všelijaké krámy pálili na zarostlém parkovišti, dokud jim policisté neřekli, ať toho nechají, ale pak jim Gansey osvětlil situaci, načež policajti vystoupili ze svých aut a pomohli jim práci dokončit. Tenkrát to Ronana překvapilo. Nevěděl totiž ještě, že by Gansey dokázal přemluvit i slunce, aby se zastavilo a dalo mu trochu času navíc.

Hledání Glendowera a vyklízení továrny je zaměstnalo na několik měsíců. První červnový týden našel Gansey sošku bezhlavého ptáka, který měl na bříšku vyryté velšské slovo *král*. Druhý týden zapojili v ložnici ve druhém patře ledničku, hned vedle záchodu. Třetí týden někdo zabil Nialla Lynche. Čtvrtý týden se Ronan přestěhoval do továrny.

Gansey umístil verandu z kartonu na své místo a zeptal se: „Co jsi vynesl jako první? Věděl jsi odjakživa, že tu schopnost máš?“

Ronan si uvědomil, že mu je Ganseyho vyptávání příjemné. „Ne. Bylo to pár kytek. Poprvé.“

Ten sen si dobře pamatoval – strašidelný starý les, modré kvítky s jemnými okvětními lístky rostoucí na stinných místech. Procházel se mezi ševelicími stromy se společníkem, který jej ve snech často doprovázel, když vtom se korunami stromů

prodralo obrovské cosi, stejně náhle jako bouřkový mrak. Ronan, vyděšený až do morku kostí přesvědčením, že si ta neznámá síla přišla pro něj, sáhl zoufale po tom, co měl nejblíží, než byl prudce zdvižen do vzduchu.

Když se probudil, třímal v ruce změkklé stonky modrých květin druhu, který nikdo nikdy předtím neviděl. Ronan se nyní pokoušel Ganseymu popsat, jak nesprávně vypadaly jejich tyčinky, jak srstnaté byly jejich okvětní lístky. Jak nemožné bylo, že existovaly.

Ani Ganseymu nedokázal přiznat radost a zděšení, které v tu chvíli zažíval. Myšlenku, jež mu rozbušila srdce: *Jsem stejný jako můj otec.*

Zatímco Ronan vyprávěl, poslouchal Gansey s přivřenýma očima, tvář nastavenou ke světlu. Bezmyšlenkovitý výraz v jeho tváři prozrazoval údiv nebo bolest, v Ganseyho případě nebylo často možné je od sebe odlišit.

„Tenkrát to bylo omylem,“ uvažoval nahlas. Zavíčkoval lepidlo. „Teď to dokážeš i záměrně?“

Ronan se nemohl rozhodnout, jestli má zveličit své schopnosti, nebo zdůraznit, jak těžký úkol to je. „Občas mám kontrolu nad tím, co si přinesu, ale nemůžu si vybrat, o čem se mi bude zdát.“

„Řekni mi, jaké to je.“ Gansey natáhl nohu, aby si z kapsy mohl vyndat lísteček máty. Položil si ho na jazyk a s ním v ústech mluvil dál. „Proveď mě tím. Jak to probíhá?“

Z blízkosti odpadkového koše se ozval uspokojivý zvuk trhaného papíru, jelikož malý havran právě roztrhl vejplů velkou obálku.

„Nejdřív,“ odpověděl Ronan, „si dám pivo.“

Gansey ho zpražil pohledem.

Pravdou bylo, že ani Ronan sám pořádně nechápal, jak to celé funguje. Věděl, že to nějak souvisí s tím, *jak* usíná. Jeho sny byly poddajnější, když se předtím napil. Nebyly tak úzkostlivě napjaté, podobaly se spíš měkkým karamelkám, které mohl opatrně tvarovat, až do chvíle, kdy se zničehonic zhroutily.

Už se to Ganseymu chystal říct, ale místo toho mu z úst vyšlo: „Jsou většinou v latině.“

„Co prosím?“

„Vždycky to tak bylo. Ale já jsem si uvědomil, že je to latina, až když jsem byl starší.“

„Pro to neexistuje žádný důvod, Ronane,“ pronesl Gansey přísně, jako by Ronan mrštil hračkou o zem.

„Ne asi, Sherlocku. Ale je to tak.“

„Jsou tvoje... myšlenky latinsky? Nebo promluvy? Mluví v tvých snech latinsky ostatní lidi? Jako třeba já? Zdá se ti o mně?“

„Si piš, bejby.“ Ronana jeho vlastní slova pobavila, a to hodně. Zasmál se tak hlasitě, až Motorovka ustala ve škubání papíru, aby se ujistila, že ho někdo nevráždí. Ronanovi se občas zdálo taky o Adamovi, který byl v jeho snech rozmrzelý a elegantní a zkušeně pohrdal nešikovnými pokusy snového Ronana o navázání společné řeči.

Gansey se vyptával dál. „A mluvím v nich latinsky?“

„Kámo, ty mluvíš latinsky i ve skutečnosti. To nemá cenu srovnávat. Ale jo, když to musíš vědět, tak jo. Ale většinou jde o lidi, co neznám. Taky cedule jsou latinsky. A stromy mluví latinsky.“

„Jako v Borovodí.“

Ano, jako v Borovodí. Ve starém známém Borovodí, ačkoli do něj Ronan zavítal poprvé rozhodně až letos na jaře. A přesto měl

při té první návštěvě lesa pocit, jako by se vrátil do snu, který už zapomněl.

„Náhoda,“ řekl Gansey, protože to náhoda nebyla a protože někdo to říct musel. „A když něco chceš?“

„Když něco chci, musím, hm, jak to říct, být dost při smyslech, abych věděl, že to chci. Musím být skoro vzhůru. A musím to chtít doopravdy. A pak to musím sevřít v ruku.“ Ronan mu málem pověděl o případu s klíči od camara, ale pak si to naštěstí rozmyslel. „Musím to držet v dlani, jako by to nebyl jenom sen, ale jako by to bylo skutečné.“

„Nerozumím.“

„Nestačí předstírat, že to držím. Musím to doopravdy držet.“

„Pořád nerozumím.“

To ani Ronan ne, nevěděl ale, jak to popsat líp. Krátkou chvíli v tichosti přemýšlel, jediný slyšitelný zvuk vydávala Motorovka, která se vrátila k zamordované obálce a jala se do ní znovu klovat.

„Hele, je to jako potřesení rukou,“ řekl nakonec. „Znáš to, když ti někdo nabízí ruku, někdo, koho jsi předtím vůbec neznal, a on ti ji nabídne a ty v ten moment těsně předtím, než ruku přijmeš, prostě víš, jestli je zpocená, nebo ne? Tak takový to je.“

„Takže v podstatě říkáš, že to nedokážeš vysvětlit.“

„Vždyť jsem ti to právě vysvětlil.“

„Ne, jen jsi k sobě poskládal slovesa a podstatná jména uspokojivým, ale nelogickým způsobem.“

„Vysvětlil jsem to,“ trval si na svém Ronan tak zuřivě, že Motorovka zatloukla křídly o podlahu, přesvědčená, že má průšvih. „Je to noční můra, kámo. . . Jako když se ti zdá, že tě něco pokousalo, a když se vzbudíš, bolí tě ruka. *Takový* to je.“

„Aha,“ řekl Gansey. „Bolí to?“

Občas když si něco přinesl ze snu, zachvátila ho tak silná vlna vzrušení, že mu ještě několik hodin poté připadal opravdový svět bleďý a bezbarvý. Občas nemohl hýbat pažemi. Občas ho Gansey našel a domníval se, že je opilý. Občas byl vážně opilý.

„Takže jo? Co je vůbec tohle?“ zvedl Gansey dřevěnou krabici. Když pootočil jedním z koleček, zamáčklo se na druhé straně jedno z tlačítek.

„Šifrovací krabice.“

„A to znamená co?“

„Vím já? Takhle se to jmenovalo v mém snu.“

Gansey se na Ronana zahleděl nad obroučkami brýlí. „Na mě tímhle tónem nemluv. Vůbec netušíš, co by to mohlo být?“

„Myslím, že to funguje jako překladač. Aspoň k tomu se to používalo v tom snu.“

Zblízka šlo vidět, že jsou do dřeva vyrytá písmena a slova. Tlačítka byla tak drobná a písmenka tak precizně vytvarovaná, že člověku stál rozum nad tím, jak je něco takového možné. Stejně nemožné se zdálo, že kolečka s písmenky byla k truhličce připevněná zevnitř, přestože v duhově žilkovaném dřevě, z něž byla vyrobená, nebyly vidět žádné spoje.

„Na téhle straně je latina,“ všiml si Gansey. Předmět otočil. „Tady řečtina. Co je tohle... Asi sanskrt. Je tohle koptština?“

Ronan odvětil: „Kdo sakra ví, jak vypadá koptská abeceda?“

„Podle všeho ty. Jsem si vcelku jistý, že jsem se trefil. A na téhle straně s kolečky jsme my. Nebo teda alespoň naše abeceda a taky je to nastavené na anglická slova. Ale co je na téhle straně? Všechno ostatní jsou mrtvé jazyky, tenhle ale nepoznávám.“

„Hele,“ řekl Ronan a postavil se na nohy. „Moc to komplikuješ.“ Přešel ke Ganseymu a truhličku si od něj vzal. Otočil

několika kolečky na anglické straně a tlačítka na zbylých stranách se okamžitě dala do pohybu. Celé to působilo nelogicky.

„Bolí mě z toho hlava,“ prohlásil Gansey.

Ronan mu ukázal stranu s anglickým slovem. Stálo na ní *strom*. Pak truhličku otočil latinskou stranou k němu. Písmena na ní se přeskupila a nyní hlásala *bratus*. Znovu otočil, tentokrát na řečtinu. **δέσποτ**.

„Anglické slovo to přeložilo do těch ostatních jazyků. Všechna ta slova znamenají *strom*. Ale pořád nevím, jaký jazyk je ten poslední. *T'ire*? To nezní jako...“ Gansey se zarazil, protože už vyčerpал svoje mimořádné znalosti vyhynulých jazyků. „Jsem strašně unavený.“

„Tak se vyspi.“

Gansey po něm vrhl pohledem. Takovým pohledem, který se Ronana tázal, jak může zrovna on být tak naivní a myslet si, že spánek je něco, co může člověk tak snadno získat.

Ronan nadhodil: „Mohli bychom zajet ke Stodolám.“

Gansey po něm vrhl dalším pohledem. Takovým pohledem, který se Ronana tázal, jak může zrovna on být tak naivní a myslet si, že Gansey svolí k něčemu tak nelegálnímu, navíc když je tak nevyspalý.

Ronan to zkusil znovu: „Mohli bychom zajet pro pomerančový džus.“

Gansey se zamyslel. Podíval se na klíčky od auta, které ležely na stole vedle květináče s mátou. Vedle stály hodiny, starý a odpudivě ošklivý model, který Gansey našel u popelnic, a ukazovaly 3:32.

Gansey řekl: „Tak jo.“

Sebrali se a jeli pro pomerančový džus.

Ty jsi neskutečná telefonní coura,“ řekla Blue.

Orla, kterou to vůbec neurazilo, opáčila: „Jen závidíš, že tohle není tvoje práce.“

„To opravdu ne.“ Blue, která seděla na podlaze v kuchyni a zavazovala si tkaničky, se nevraživě zadívala na svou starší sestřenicí. Orla se nad ní tyčila v halence, jež byla oslňující nejen díky upnutému střihu, ale také kašmírovému vzoru. Zvony jejích kalhot byly dost prostorné na to, aby poskytl úkryt drobným zvířátkům. Orla opsala sluchátkem ve vzduchu nad Blue hypnotizující osmičku.

Telefon, o němž byla řeč, sloužil jako věštecká horká linka, která měla základnu ve druhém patře domu s číslem 300 v ulici Fox Way. Za dolar za minutu jasnovidky nenásilně sondovaly, k jakému prototypu člověka volaný přísluší – pokud telefon zvedla Orla, bylo ono sondování o něco méně nenásilné –, a pak se dotyčnému dostalo řady taktních návrhů, jak vylepšit svůj osud. Linku obsluhovaly střídavě všechny obyvatelky domu. Všechny kromě Blue, jak Orla vypíchla.

Blueina letní brigáda nevyžadovala vůbec žádné schopnosti mimosmyslového vnímání. Popravdě by práci v Nino's nejspíš nesnesla, kdyby měla víc než pět smyslů. Obvykle se řídila svou zásadou nedělat nic, co nenávidí, práci v Nino's ale nenáviděla, a přesto s ní ještě nesekla. Dokonce zatím ani nedostala padáka. Práce servírky vyžadovala trpělivost, pevný a přesvědčivý úsměv

a schopnost opakovaně nastavovat druhou tvář a přitom se starat, aby sklenice s dietní limonádou nezůstaly prázdné. Blue měla vždy v danou chvíli jen jednu z těchto vlastností a nikdy to nebyla ta, kterou právě potřebovala. Nepomáhalo ani, že většina zákazníků Nino's byli chlapci z Aglionby, kteří se často domnívali, že neomalenost je důraznější formou flirtování.

Problém vězel v tom, že to byla dobře placená práce.

„Ale prosím tě,“ řekla Orla. „Každý ví, že právě proto jsi tak popudlivá.“

Blue si stoupla, aby se sestřenici mohla podívat z očí do očí. Až na velký nos byla Orla krásná. Měla dlouhé hnědé vlasy korunované vyšívanou čelenkou, štíhlý obličej zdobený piercingem v nose a byla vysoká, což navíc vyzdvihovaly boty na vysokém klínku. I když Blue stála, dosáhla jí se svými sotva sto padesáti centimetry jen k tmavě snědému krku.

„Je mi jedno, jestli jsem jasnovidka, nebo ne.“ Zčásti to byla pravda. Blue Orle nezáviděla její jasnozřivost. Záviděla jí však, že dokáže být jiná, aniž by se snažila. Blue se snažit musela. Hodně.

Orla opět rozmáchle zamávala sluchátkem. „Nelži mi, Blue. Umím ti číst myšlenky.“

„To teda neumíš,“ odtušila Blue a sebrala z linky svou peněženku posetou malými knoflíky. To, že sama neměla schopnosti senzibilů, ještě neznamenal, že je pro ni jejich práce záhadou. Letmo pohlédla na hodiny na troubě. Jde skoro pozdě. Prakticky pozdě. Přejde na poslední chvíli. „Na rozdíl od některých lidí nemám pocit, že je moje hodnota odvislá od mého zaměstnání.“

„Óóó,“ zahalekala Orla a rozběhla se čapím krokem chodbou. Svůj henriettský akcent vyměnila za velkolepě snobskou verzi starého jižanského přízvuku. „Tady někdo tráví trochu

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zloději snů.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.